

solyt, hozzádörgöli a mellét, nekem meg fogalmam sincs, hányadán állok vele. Mégse kérdezhetem meg tőle.

— Talán a papától — javasolta Hoffner.

A gyomra felől, arról a tájról, ahova a gyomorfekélyt hazudta, könnyű böffetés formájában szállt fel a reménykedés.

— Komisz helyzet — mondta részvétellel —, nem szeretnék a bőrödben lenni.

Edelényi fölhúzta az egyik szemöldökét. Ma már másodszer. Nyilván észrevette, hogy hibázott. Ez a hólyag nem tud semmit. Honnan is tudná, hogy mit csináltak ők ketten a szobában. Hiszen csak ketten voltak, és ő még részegen se szokott fecsegni. A fenébe is. Akár csináltak valamit, akár nem, eddig kettőjük dolga volt. De mostantól, ez a nímand is beleütheti az orrát. És amilyen alamuszi...

— A kabátodat különben a Négylámpásban keresd — mondta dermesztő hidegen —, ott láttam rajtad, mielőtt összeverekedtél a főpincérrel.

